

Prelatovo pismo (ožujak 2009.)

Nastavimo biti ujedinjeni s Papom i njegovim nakanama, jer ćemo na taj način ostati ujedinjeni s Kristom, i s njim, po Duhu Svetom, naša će molitva učinkovito doći do Boga Oca.

17.03.2009.

Najdraži moji: neka mi Isus čuva
moje kćeri i sinove!

Započela je korizma i važno je da ovo
vrijeme provedemo u istinskoj gladi

za osobnim obraćenjem. Crkva nas podsjeća na to da na poseban način pazimo na svoju molitvu, pokoru i djela milosrđa, kako bismo se pripremili za Uskrs, odlučni da ovo neće biti *još jedna korizma*. Zbog toga, potrudimo se istinski živjeti ove tjedne, u zahtjevnosti prema sebi, odgovarajući na obilne milosti koje nam daje Duh Sveti.

Kao što već dobro znate, Sveti Otac u korizmi prekida svoje aktivnosti na nekoliko dana kako bi se više posvetio molitvi tijekom svojih duhovnih vježbi. Taj običaj Rimske kurije pomaže nam kako bismo umnogostručili svoju molitvu za Papu koji, štoviše, 19. ožujka proslavlja svoj imendan. Nastojat ćemo biti u duhu s njim tijekom njegova puta u Kamerun i Angolu od 17. do 23. ožujka. Na taj ćemo način odgovoriti na njegovu izričitu molbu koju je nedavno uputio katolicima, na blagdan Katedre svetoga Petra.

Rekao je: «Draga braćo i sestre, ovaj mi blagdan pruža prigodu da vas zamolim da me pratite svojim molitvama, da mogu vjerno izvršavati uzvišenu zadaću koju mi je božanska providnost povjerila kao nasljedniku apostola Petra. Zazovimo za to Djevicu Mariju, koju smo jučer ovdje, u Rimu, slavili s lijepim naslovom Gospe od Pouzdanja. Nju zamolimo također da nam pomogne da s dužnim raspoloženjem duše zakoračimo u vrijeme Korizme (...). Neka nam Marija otvori srce za obraćenje i poučljivo slušanje Božje riječi.» [1]

Bio sam ganut tom molbom Svetoga Oca, koji je zajednički svima, svim sinovima i kćerima. Ona je nastavak one molbe koju nam je uputio kad je bio izabran na Stolicu Svetoga Petra, prije gotovo četiri godine. Još jedan razlog da se molimo za Crkvu i Papu jest skora svetkovina svetoga Josipa – zaštitnika univerzalne Crkve.[2]

Uistinu, već prije nekoliko godina Ivan Pavao II. je rekao: **«Crkveni su Oci, od najranijih stoljeća, nadahnuti Evanđeljem, naglašavali kako sveti Josip kao što se s ljubavlju brinuo za Mariju i rado se posvetio odgoju Isusa Krista (usp. sveti Irinej, *Adversus Haereses*) tako pazi i štiti Kristovo Mistično Tijelo, to jest Crkvu – čiji je primjer i uzor Djevica Marija.»**[3]

Prisjetimo se Gospodinova obećanja: *«Nadalje, kažem vam, ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zaištu što mu drago, dat će im Otac moj, koji je na nebesima.»*[4] Ostanimo onda čvrsto sjedinjeni u prošnji, zatvarajući linije fronte *«kao vojska pod zastavama»*[5], bijući boj mira i radosti.

Papa Benedikt XVI., komentirajući riječi koje sam sada citirao, ističe kako uz: **«(...) riječ koju Evanđelist**

koristi za «složiti se» (...) dolazi «sklad» srca. To je ono što osvaja srce Boga. Jednodušnost u molitvi je važna kako bi je primio nebeski Otac.»[6] Nastavimo biti ujedinjeni s Papom i njegovim nakanama, jer ćemo na taj način ostati ujedinjeni s Kristom, i s njim, po Duhu Svetom, naša će molitva učinkovito doći do Boga Oca.

Jedinstvo s Glavom Mističnog Kristova Tijela neophodno je za Crkvu. Jako prosvjetljuje čitanje u Djelima apostolskim kada je kralj Herod zatvorio svetoga Petra namjeravajući ga ubiti, a *«Crkva se svesrdno moljaše Bogu za njega.»*[7] Rezultat toga je oslobođenje Apostola djelovanjem anđela.

Sveti Pavao nam pruža izvanredan primjer jedinstva s Glavom. Prigoda je prisjetiti se toga u godini svetoga Pavla, kao što je i rekao Papa tijekom liturgijskog blagdana te dvojice

svetih apostola. Smjerajući na klasičnu sliku kršćanske ikonografije koja ih pokazuje u zagrljaju, naglasio je činjenicu da «(...) **u spisima Novog zavjeta možemo, tako govoreći, pratiti razvoj tog zagrljaja, stvaranje tog jedinstva u svjedočenju i poslanju. Sve počinje kada Pavao, tri godine nakon svoga obraćenja, odlazi u Jeruzalem 'potražiti Kefu' (Gal 1,18). Nakon 14 godina ponovno je uzašao u Jeruzalem kako bi položio pred 'napose uglednijima' Evanđelje koje propovijeda (...). Na kraju tog susreta Jakov, Kefa i Ivan se rukuju s njime, na taj način potvrđujući zajedništvo koje ih povezuje po jedinom Evanđelju Isusa Krista (usp. Gal 2,9). Smatram kako je predivan znak rasta tog nutarnjeg zagrljaja, koji se razvio unatoč razlici njihovih karaktera i poslanja, to što su na kraju poslanice svetoga Petra spomenuti Silvan i Marko koji su bili također**

bliski suradnici svetoga Pavla. U njihovoj suradnji, iskazanoj tim zagrljajem, vidi se zajedništvo jedne Crkve.»[8]

Oba su apostola svojim mučeništvom pružila Rimu izvanredno svjedočanstvo Krista. **«Želja svetoga Pavla da ode u Rim stavlja naglasak na – kao što smo vidjeli – riječ 'katolička'. Putovanje svetoga Petra u Rim, kao predstavnika naroda u svijetu – može se na poseban način označiti riječju 'jedna': njegov je zadatak bio stvoriti jedinstvo katolika, Crkvu koju čine Židovi i pogani, Crkvu svih ljudi. I to je trajno Petrovo poslanje: osigurati da se Crkva nikada ne poistovjećuje s jednim jedinim narodom, jednom jedinom kulturom ili jednom jedinom državom, već da bude uvijek Crkva sviju; osigurati da ona ujedinjuje čovječanstvo iznad svih granica, usred svih podjela u svijetu,**

**ostvarujući Kristov mir -
pomirujuću snagu njegove
ljubavi.»[9]**

Posljednjih godina svojega života
sveti Josemaría je naglašavao kako je
sada vrijeme za molitvu i
zadovoljštinu, no i za zahvalu – jer
Božje pomoći nikada ne nedostaje. To
je ono što trebamo nastaviti činiti,
ispunjeni optimizmom i
povjerenjem, jer, kao što nas je
grafički uvjerio naš Otac: **«non est
abbreviata manus Domini - nije
ruka Jahvina prekratka (Iz 59,1).
*Bog nije danas manje moćan nego
što je prije bio; njegova ljubav
prema ljudima nije manje istinska.***

[10] Mi kršćani trebamo surađivati
svojom molitvom i zadovoljštinom,
svojim radom obavljenim najvećom
savršenošću, u jedinstvu s Presvetom
Oltarskom Žrtvom. **«Ako s
Gospodinom razgovaramo u
molitvi, ići ćemo naprijed jasnoga
pogleda koji nam omogućuje**

primijetiti djelovanje Duha Svetoga, čak i u događajima koje ne razumijemo ili koji nam prouzrokuju jad ili tugu.»[11]

Kako je dobar datum devetnaesti ožujka za to da mi kršćani potvrdimo svoju odluku da ćemo biti blizu Isusa Krista, obnovimo svoje predanje Gospodinu – bivajući usredotočeni na Njega poput svetoga Josipa koji je proveo svoje godine blizu Isusa iz Nazareta! Razmatranje savjeta svetoga Josemaríe u vezi s molitvom za Crkvu i Papu pomoći će nam da bolje proslavimo taj veliki blagdan.

Naš je Otac 1964. propovijedao:
«Kako bismo branili Crkvu, činili dobro dušama, suotkupljivali s Kristom, bili dobra djeca Pape, nema boljeg recepta od ovog: svetost. Reći ćete mi da je to teško. Jest, no u isto vrijeme je i lako: na dosegu nam je. Sve duše koje je Krist otkupio, svi mi imamo taj

Kristov recept i lijek. Sve što trebamo činiti je željeti.»[12]

Čim završi ožujak, započinje Veliki tjedan – liturgijski spomen na Gospodinov trijumf nad smrću, đavlom i grijehom. Nemojmo nikada zaboraviti na tu stvarnost, pogotovo kada smo zahvaćeni vanjskim ili nutarnjim poteškoćama, koje ponekad dopušta naš Gospodin. Zbog toga što ***«Krist živi. To je velika istina koja našoj vjeri daje sadržaj. Isus, koji je umro na križu, uskrsnuo je. On je pobijedio smrt, tamu, bol i strah. Krist živi, Krist nije lik koji je prošao, koji je jednom živio, a potom nestao ostavivši nam samo divnu uspomenu i dirljiv primjer. Ne, Krist živi. Isus je Emanuel: Bog s Nama. Njegovo Uskrsnuće pokazuje nam da Bog svoje ne ostavlja. 'Može li žena zaboravit svoje dojenče, ne imat sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i***

zaboravila, tebe ja zaboraviti neću' (Iz49,15), obećao je On. I On je izvršio svoje obećanje. Bog nalazi svoju radost među djecom čovječjom (usp. Izr8,31).»[13]

Utječimo se uvijek zagovoru svetoga Josemaríe, pogotovo 28. ožujka – na godišnjicu njegova svećeničkog ređenja. Zamolimo ga da možemo biti dionici njegova nadnaravnog optimizma, njegove ljubavi prema svijetu, kako bismo mogli svugdje voditi, sa sigurnošću djece Božje, ovu **«najljepšu bitku ljubavi i mira»** na koju nas je Gospodin pozvao.

Prisjetimo se kako je naš Otac, koji je podnio mnoge napade zbog svoje bezuvjetne ljubavi prema Gospodinu i njegovoj svetoj Crkvi, običavao reći da ga je neusporediva radost Božjega sinovstva jačala dan za danom u jasnoj, čvrstoj ideji da je Krist pobjednik i da će poruka kršćanstva pronaći put do svih ljudi dobre volje. Budimo uvjereni da, *«quia Deus*

nobiscum est - Bog je za nas.»[14] i oslonimo se na zagovor voljenog don Alvara, koji nas je napustio, svojom karakterističnom mirnoćom, 23. ožujka 1994.

Jučer sam se vratio s kratkog puta iz Budimpešte. Tamo, kao i u mnogim drugim mjestima, duh Djela se probija naprijed, noseći sa sobom ono što ga obilježava - ljubav prema Crkvi, Papi i svim dušama. Puno zahvalimo Bogu! Večeras započinjem svoje duhovne vježbe. Pomozite mi kao što i ja nastojim pomagati vama svakoga dana.

Sa svom ljubavlju, blagoslivlja vas
vaš Otac

† Javier

Rim, 1. ožujka 2009.

[1] Benedikt XVI, *Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju* 22. veljače 2009., (IKA).

[2] Usp. Leo XIII. enciklika *Quamquam Pluries*, 15. 8. 1889.

[3] Ivan Pavao II, Apostolska pobudnica *Redemptoris custos*, 15. 8. 1989., 1.

[4] *Mt* 18,19.

[5] *Pj* 6,4.

[6] Benedikt XVI, Propovijed na Bdijenju uoči blagdana Obraćanja svetoga Pavla, 25.1.2006.

[7] *Dj* 12,5.

[8] Benedikt XVI, Propovijed na blagdan svetoga Petra i Pavla, 29. 7. 2008.

[9] *Isto.* [10] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 130.

[11] Sv. Josemaría, Propovijed
«Vjernost Crkvi», 4.6.1972.

[12] Sv. Josemaría, bilješke s
druženja, 28. 5. 1964.

[13] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
102.

[14] Usp. *Rim* 8,31.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-ozujak-2009/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak-2009/) (8.08.2025.)